

TOTI • LISTI

LETO I. (1938) LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 2.

Pomladanski mariborski sejem

Svet jožef u studencah.

Spisal Jurček Frnikula.

Kakr so u ranci Metavi jenšen-cih in trugih krajih prelepe Mariborske okolice fantofski pretepi stari potrebni in prijetni narodni običaji tako je tudi sv. jožef u studencih dan čistega vesela in resnicne zabave. Kajti nata dan se sperejo u studencih is fseh krajev Mariborske oklice okromne množice nasega milega dobrega vernega in postenega lutstva. Tam napravi jo veliko gneco in se nafdušeno med-sabo ruvajo in suvajo in krcijo kakor hitler janci u Austriji ali kakor nakaki metnarodni nokometni tekmi. Ponosni fanti nosijo u rokah kole u podobi lesenih zlic in tepejo snimi truge po hrbtih. Sato jim pravimo da so tepci.

Kramarji prodajajo rasnovrstno robo fsi drugi pa zijala. Tako se rasvija šivahna trgovina. Sem pa pridejo tudi ljutje ki nč ne kupijo in prodajo in ki prinesejo domov ure verižice denar in truge koristne stvari. Na vrtlakih se vrtijo fanti, punce in druge životine. Pofsod je prelepa muzka in is gostiln se raslega prelepa narodna pesem ot kmeckih fantof:

Primójdúš kručefiks
Frdaman pojb aufbiks,
Kar pridi sem če maš
Kaj krapafca kuraš.
Ti būčo bom razbia
No čreva vun spūstia.

„Tote“ novice.

S kitajsko-japonske fronte. Na kitajsko-japonski fronti ni nič novega. Niti na eni niti na drugi strani ni razen par tisoč mrtvih nikakih izgub. Trdi se, da bodo zmagali — Rusi.

V Planici so se vršile preteklo nedeljo tekme v smuškkih skokih. Tam je bil dosežen svojevrsten rekord. Zaletel in odgnal se je Bradl še kot Avstrijec, po 60. metrih padel na zemljo že kot Nemeč.

Vsa naročila in prispevke nam pošiljajte na naslov, ki je označen na zadnji strani. Želimo si čimveč sotrudnikov iz vseh krajev Slovenije. Prihodnja številka izide 1. aprila (in sicer resnično!).

DZ.

Sladko vince piti, dobre volje biti . . .

Veselje.

V četrtek zvečer so nekje se keglali,
Prenose po radiu so poslušali.
Ko čuli so: Hitler gre hitro naprej,
Veselje je njihovo bilo brez mej.

So kegle zavrgli, zahtevali vina.
Vsa srečna napila se „naša“ manjšina.
„Heil Hitler, heil Hitler,“ so vpili na glas.
„Zdaj časi se bližajo boljši za nas.“

Od sreče se tresla dvorana je cela,
Družba je pila, proslavljala, pela.
So take množine prenesla telesa,
Da gnale bi — mlinska železna kolesa.

In rekli so: „Bratje, mi vsi smo si pravi,
Naj teče nam meja državna ob Dravi.
Zdaj pijemo lahko in dalje keglamo,
Ker hiše na pravi mi strani imamo.

B.

KDOR IMA DENAR . . .

Kdor ima denar — fin, nobel je gospod,
Kdor pa revež je — v nadlego je povsod.
Kdor ima denar — se s piškami gosti,
Kdor pa revež je — obira le kosti.
Kdor ima denar — rad rujno vince pije,
Kdor pa revež je — vodó si v grlo lije.
Kdor ima denar — kadi le portorike,
Kdor pa revež je — na tleh pobira čike.
Kdor ima denar — se z avtom kam pelja,
Kdor pa revež je — po cesti peš caplja.
Kdor ima denar — ljubiti sme deklino,
Kdor pa revež je — lahko požira slino.
Kdor ima denar — red nosi svet'ga Save,
Kdor pa revež je — lase si puli z glave.
Kdor ima denar — je vrl nacionalist,
Kdor pa revež je — proklet je komunist.
Kdor ima denar — pogreb ima svečan,
Kdor pa revež je — kot pes bo pokopan.
Kdor ima denar — zanj berejo se maše,
Kdor pa revež je — pa naj hudič ga jaše.

Vrhovni poveljnik (na meji, ki danes ni več meja: „Kje je sovražnik?“
General: „Nikjer ga ni videti“.
Poveljnik: „Torej le, hrabra armada, junško naprej proti sovražniku! Heil und Sieg!“

Kakor smo zvedeli iz zanesljivega vira, se je v noči od 11. na 12. marca t. l. preselilo vse prebivalstvo avstrijske republike z vsem imetjem v Nemčijo — brez vlakov, avtomobilov, ladij in drugih prevoznih sredstev. Preselili se niso samo tisti, ki so se izselili v zapore in v inozemstvo, kakor legitimisti in židi, ki niso nemške rase.

Po zaščito!

O treh ribnikih.

V nedeljo popoldne sem šel na sprehod.
Do ribnikov treh me vodila je pot.
V gostilno zavil sem, naročil jedil.
Preganjal popoldne sem, jedel in pil.

Poplačal račun sem, pred vrati postal,
Sem tuhtal in mislil, kam bi se podal,
Na desno sem krenil, med drevje zavil,
Da svežega zraka bi tam se navžil.

Sem v gozdu si našel primeren kotič:
Pod drevjem košatim bil bezgov grmič.
Prižgem cigareto, naenkrat spoznam,
Da tukaj ostati ne bom mogel sam.

Prihajala meni nasproti sta dva.
Zaljubljenca najbrž! Pod roko sta šla.
Kaj zdaj bi naredil, mi v glavi roji?
„Pobegni brž v mesto, al' se jima skrij!“

Ugasnil sem „Zeto“ in — hop na drevo.
Tu gori me nihče opazil ne bo.
Si mislim: „Glej, danes pač srečen slučaj
Očem mojim nudil bo še marsikaj!“

In res, baš pod mano prav kakor nalašč
Odvrže na travo si dečko svoj plašč.
Objame devotko, tako govori:
„Oh, Micka, za vedno boš moja le ti!“

En mesec in pol že za tabo norim.
Za tebe bi umrl, za tebe živim.
Daj, prosim te, Micka, da moja si vsa,
Potem te bom ljubil iz vsega srca.“

„Vse drugo bi dala, le tega pa ne.
Ker sem in ostanem pošteno dekle!
Ko enkrat pred župnikom rekla bom: Da,
Od takrat za vedno le tvoja bom vsa.“

„Primojdun“, si mislim, „glej, ta je pa freh,
Te punčke ne bo imel tak' hitro na tleh.
Je škoda za čas, ki zapravlja ga z njo.
Jaz vzel bi si tako, kjer lažje bi šlo!“

No, Janez pa ni bil tak hitro odbit,
Drugače začel je razpredati nit.
Pritiskal je Micki goreče poljube,
V uho šepetal ji različne obljube.

In Micka je v mnogočem brž popustila,
Mu roke tja v kuštravo glavo zarila.
Kar solze sem videl ji v njenih očeh,
Ko Janezu reče (pa prav nič več freh):

„Oh, jaz bi že rada, saj tvoja sem vsa.
Bojim pa otrok se, to mnogo košta!“
„S tega si, moj ljubček, ne delaj skrbi!
Saj on tam nad nami otroke redi.“

Je meni b'lo dosti, na glas sem zavpil:
„Kaj, jaz da bi Vama otroke redil?“
In tam na drevesu sem sklenil trdno,
Da k ribnikom trem me nikdar več ne bo.

B.

DOBRO SREDSTVO.

Je prišel k zdravniku mož in mu po-
tožil, češ, da je strašansko zaprt. Zdravnik
mu je predpisal odvajalni prašek. Čez par
dni, evo, že zopet mož v zdravnikovi sobi.
Tožil je in tožil, da še vedno ni nič boljše.
In zdravnik mu predpiše steklenico ricinus-
olja. Že čez tri dni bolnik zopet obišče
zdravnika; nič mu še ni odleglo.

„To mora biti sila zaviti slučaj,“ si
misli zdravnik in poskusi s sredstvom, ki
ga sicer predpisujejo veterinarji kravam in
drugim koristnim živalim. Ni minulo teden
dni, ko vstopi pacient ponovno: „Še vse
pri starem, gospod doktor, ne gre, pa
ne gre.“

„Povejte mi, mož,“ pravi zdravnik,
„kdo vi pravzaprav ste in kakšno delo o-
pravljate?“

„Državni uradnik sem!“

„Čemu pa tega niste takoj povedali.“
zagode doktor; seež v žep in mu stisne
nekaj drobiža. „Tukaj imate, pošteno se
najtejte, pa bo šlo vse v najlepšem redu!“

V odgovor „Kurentu“

„Sladkosti avtovožnje“
Žapel si v „Kurenta“,
Pri tem si še zlorabil
Ime: Frnikula.

Če pa je taka vožnja
Kot tvoji verzi so,
Naj potnikov se vsmili
Dobrotljivo nebo.

Ne — tvoje verze brati
Gotovo ni sladkost.
Frnikula ti pravi:
To je zares — bridkost!

Nekaj Gorinškovih.

Komik mariborskega gledališča,
ki je tudi v civilu znan po svojem hu-
morističnem žargonu, je že kot dijak
pozabaval marsikoga s svojimi pote-
gavščinami in svojo lakonično in za-
bavno odrezavostjo. Nekaj teh šaljevih
dogodbic nam je prišlo na uho:

POBEGLI RAZRED.

Pred zemljepisno uro v nekem
razredu na stari celjski gimnaziji je
ušel ves razred skozi zelo nizka okna
stare nemške gimnazije na cesto. Ko
je vstopil profesor, ni bilo razen skri-
tih miši niti žive duše v razredu.

Prihodnjo uro, ko so se bili dijaki
po utrudljivem pohajkovanju spet
vrnili v šolo, prihrumi ves srdit stari
ravnatelj in začne s preiskavo:

— „Alič, zakaj ste ušli skozi
okno?“ Alič se odreže: „Ker je ušel
tudi Bizjak!“

Ravnatelj: (Bizjaku) Bizjak,
zakaj ste ušli?

Bizjak: Ker je ušel tudi Ce-
rar!

No in tako je ves razred, počenši
z Aličem, ušel zato, ker je ušel tudi
sošolec. Ves rdeč v obraz nahruli
ravnatelj končno tudi Gorinška: „No,
in vi zgaga, zakaj ste vi ušli?“

„Ker je ušel tudi Hauptman!“
je bil odgovor.

Nadaljni dialog pa je bil:

Ravnatelj: Če bi Hauptman
skočil v Savinjo, boste tudi vi skočili
za njim?

Gorinšek: Seveda, — da ga
potegnem iz vode!

VOJSKA SE PUNTA.

V pomanjkanju profesorja je G.
opravljal kot maturant v Ptujtu tudi
funkcijo vodje dijaškega in cerkvenega
petja. Med skušnjo za neki pevski
nastop na koru ptujске proštjske cer-

kve se G. zameri dijakinji Alici, hčerki
ptujškega tedanjega vojaškega po-
veljnika. Alice bi bila imela odpeti
nekaj solističnih taktov, pa je iz klju-
bovalnosti napram mlademu dirigentu
— molčala kot grob. G. ji daje s
pulta znak za njeno petje. — Nič!
Spet znak — Nič! — Prosi z očmi,
roti. Nič!... Spodaj v cerkvi je zbran
profesorski zbor in ravnatelj... Ne-
strpno zafrkne ravnatelj mladeniča na
koru: „Kaj je tam gor, gospod ge-
neral?“ —

V pobožni mir starodavne cer-
kve se zarije Gorinškov žargon:

„Hudiča, general! Kaj bi general,
ko se vojska punta!“

Jera: Zakaj pa ne poješ, ko se otrok
dere, ker je zaspan?

Mica: Saj, — doslej sem pela, pa pra-
vijo sosede, da je bolje, če se otrok dere.

Pravica na pravniškem kongresu.

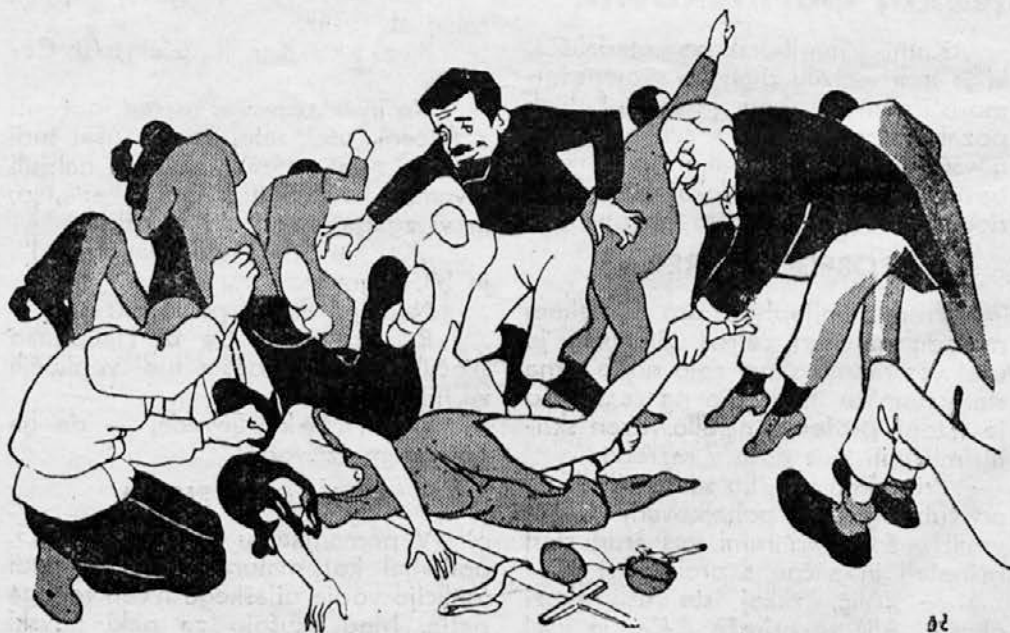

V Olimpu Pravica je k Zevsu stopila, Priklonila se, mu tako govorila: „Mogočni vladar vseh bogov in ljudi, Izpolni to prošnjo dobrotljivo mi: V Justicijanopolu zbral se bo ves Mednarodni pravniški svet na kongres. Juristi vseh panog prišli bodo tja, Sinovi ti moji iz vsega sveta. So vedno mi vdano in zvesto služili, Ljubili me srčno, zame se borili. Njih mati sem; rada bi jih obiskala V Justicijanopol bi k njim se podala.“ Nasmehnil se Zevs je in rekel tako: „Rad prošnjo, Pravica, izpolnim ti to. Želim le, da tam zadovoljna bi bila In srečno v Olimp bi se kmalu vrnila.“ Slovo je Pravica Olimpu zdaj dala, V Justicijanopol se brž je podala. Medtem se juristi v tem mestu so zbrali, Na pravniškem so se kongresu sestali. Iz krajev obmorskih, iz gorskih višav, Iz mrzlih dobrav in iz vročih puščav. So bili profesorji prava, notarji, Sodniki, odvetniki, sreski glavarji, Sloveči, učeni so kriminalisti In pa civilisti in kanonisti. Svečano predsednik kongres je otvoril, Pozdravil navzoče, tako je govoril: „Prijatelji dragi, tovariši mili! Na pravniškem smo se kongresu združili, Ker en cilj in en vzor imamo mi vsi, Ker isti nam ogenj vsem v prsih plamt: Pravico vsi v časti bomo imeli, Za njo le živeli, za njo le trpeli.“

„Živela Pravica!“ so pravniki vpili, Kot bratje enaki so vsi se čutili. Vsa ginjena tudi Pravica je bila In v blaženi sreči solze je točila. Govoril je ruski zastopnik nato: „Pravici le, bratje, služimo zvestó. A druge Pravice na svetu tem ni. Kot tista je, ki jo naš Lenin uči.“ Odvrnil fašist mu je: „Ne — Musolini, Naš duce Pravice čuvar je edini.“ „Heil Hitler, heil Hitler!“ so Nemci kričali, „Pravica je Führer“, tako so dejali.

V dvorani prostrani nastal je nemir, Ruvanje, suvanje in glasen prepir. Nazadnje so vsi si v lase še skočili In vsi medsebojno se skoraj pobili. Med pravnike zdaj je Pravica planila In v sveti je jezi jim glasno zavpila: „Juristi, sinovi, kaj res ste zblazneli? Kot divje zverine res vsi ste zbesneli? Kaj Vaši zakoni so, vaše so vede? Le mrtve so črke in prazne besede. Pravica ni, kar v paragrafih se skriva, Pravica je v srcih, Pravica je živa! Ljudem vsem enake zakone sem dala, Za vedno jih v duše človeške vpisala. Ljubezen in sprava in bratstvo so to - Po teh se ravnajte, pravično vse bo.“ Je rekla Pravica in družba je cela V dvorani prostrani za hip ostrmela. Nato pa so vsi na Pravico planili, „Nesramna vlačuga si!“ divje so vpili. Brezsrčno s pestmi so jo obdelovali, V njo pljuvali so, jo z nogami teptali. Življenje si reva je komaj rešila, Zapústila zemljo, v Olimp se vrnila. Ko videl je Zevs jo raztrgano vso, Je glasno zaplakal in vprašal tako: „Uboga Pravica, hči ljubljena moja, Kako strahovita usoda je tvoja!“ Kdo, reci, predrzni zločinci so tisti?“ Pravica je vzdihnila bridko. - „Juristi!“ V Olimpu odslej je Pravica ostala, Na zemljo nikoli se ni več podala.

V. T.

Prvi klient.

Dr. Rado Pravdač je otvoril odvetniško pisarno. Tako so se mu slednjič uresničile davne želje in sanje. Ljudsko in srednjo šolo je dovršil z muko, s ponavljanjem razredov in z usmiljenjem učiteljev. V počitnicah po maturi je dobil ob priliki neke nogometne tekme luknjo v čelo. Bil je več mesecev v bolnici in postal tranjo nesposoben za vsako duševno delo. Zato se je posvetil pravni vedi. Doumel je hitro vse, kar je priprostim ljudem z zdravim domačim razumom nepojmljivo. Tako mu je bilo n. pr. povsem jasno, da so brzonogi zajčki v gozdih, urne ribe v ribnikih in lahkokrile ptice v zraku pravno nepremični, ker so le pritikline zemljišč. Pravilno je bilo tudi, da se kaznuje zločinca, ki je vzel kakemu oderuhu iz zaprte kuverte znamko za 25 par, z robijo do 10 let; da pa zagreši bančni uslužbenec, ki je utajil par milijončkov, samo navaden prestopnik. O teh in še mnogih drugih vprašanih je objavil v naših pravniških glasilih več temeljitih znanstvenih razprav, ki so vzbudile med strokovnjaki splošno občudovanje. Že kot koncipient dra Požruna je hodil samozavestno k razpravam in narokom na sodišče; kajti vedel je, da mu pristojna tam služnostna pravica pešhoje, sedenje in govorenje. Kulturo srca in duha je zaničeval, ker nasprotuje vsem osnovnim pravnim načelom. Skratka: dr. Pravdač je bil sijajen jurist, kateremu

se je obetala krasna bodočnost.

Prostor za pisarno si je najel v bližini sodišča in ga opremil s pohištvo, ki ga je kupil pri nekem stariinarju na obroke. Na hišna vrata je pritrtil napis:

Dr. Rado Pravdač

8h—12h in 14h—16h

Računal je namreč s tem, da ga bo kdo smatral za zdravnika in da bo tako pomnožil svojo klientelo. Kot strojepisko je vzel v službo gospodično Mimi, s katero se je seznanil v baru, kjer je lovila moške. Misli je, da bo tudi za odvetniško pisarno privlačna moč. Njegov pisarniški ravnatelj je bil Miha Polajžar. Popreje je obiskoval delavce in kmete po mestu in deželi, se izdajal za doktorja in pisal proti plačilu v denarju in v naravi ovadbe, tožbe, prizive, predloge i. t. d. Iz skromnosti in previdnosti je na vlogah svoje ime rajši zamolčal. Često je prihajal tudi kot priča na sodišče zlasti v dvomljivih zadevah. Tako je bil vsestransko praktično izurjen jurist in glavna opora svojemu šefu.

Vsa trojica je sedela v novotvorjeni pisarni. Gospodična Mimi se je ozirala skozi odprto okno po moških na cesti ter si barvala ustnice in nohte. Ravnatelj je pisal anonimno ovadbo, dr. Pravdač pa je računal koliko tožb, predlogov, prizivov in revizij je treba vložiti, da dosežejo pravni stroški vloženo vsoto.

Naenkrat je nekdo pozvonil... Prvi klient! Strojepiska je urno odprla vrata in se prijazno nasmehnila staremu puklastemu možu v ponošeni obleki, ki je stopil v sobo. Ravnatelj je pripravil pooblastilo in stroškovnik. Odvetnik pa je stisnil neznanecu roko rekoč: „Veseli me, da ste prišli k meni. Izvolite se vsesti. Ali Vam smem ponuditi cigarete?“ Nato mu je dal škatljo Drina, ki jo je neznanec hvaležno vtaknil v žep. „Morda Vam smem postreči še z likerjem?“, je nadaljeval odvetnik. Ko mu je neznanec veselo prikimal, mu je nalil dr. Pravdač par čašic ruma, ki jih je neznanec z veliko naslado spil. „No, kaj pa bi še sedaj radi?“, ga je vprašal znova prijazni odvetnik. Neznanec je potegnul iz žepa polo, na kateri je bilo mnogo imen in števil. „Aha, računška pravda!“ je mislil ravnatelj, ko je postrani poškilil v polo. Nato je vpisal v stroškovnik:

Pooblastilo s kolkom . . . Din 20.—
Informacija s stranko 3 ure, zelo
naporno, računška zadeva Din 2500.—
Opomini nasprotnim strankam Din 1000.—

Medtem je pomolil neznanec papir odvetniku in rekel: „Srčna hvala za Vašo gostoljubnost! Gotovo bom še večkrat prišel k Vam na obisk. Pobiram pa letno članarino za Olepševalno društvo in prosim, da mi daste 24 Din.“

Vsak poklic ima svoje bridkosti in težave, tudi odvetniški.

V. T.

Žane iz Lublane u Mariboru.

Jest sm Žane iz Lublane. Tulk sm že slišu ud Maribora, de sm mogu pridet enkat sam sm pugledat, de vidim, kva je res, kva pa ne. Veste, u Lublan je daugčas. Druzga dela nimaja, pa ldi strašn upravljaj. Če vas vidja tkule vsak večer pjanga, pa uja že rekl, de ste nutoričn pjanc, Mene nker več na maraja, še na pulci ne. Prauja: sej ni navarn, pupravu se pa tud nkul nau. No, zadnč sm pa useen en teden sedou. En Dukičou deluc me je uprašu, če vem, kakšna je razlika med Žanetam iz Lublane in trumpeta. Pa res nism vedu. Pol je pa reku, de je Žane iz — Lublane, trumpeta pa iz mesenga. Jest sm ga pa tolk useku, de je prec piškot ratu. Pol sm pa mou en teden zastojn košta.

Kukr sm iz štaciona stopu, prec sm pugrešou tramvaj. Kuku tu, de ga še ni? Pa m' je en guspud reku, de tle tramvaj sploh na voz, ampak autobus. Je reku, de je tu zdej pu celem svet mudern. Pr nas u Lublan se pa glave belja, kam use naukul b' tramvaj spelal, namest, de b' ga vn vrgl.

Pol sm se pa pelu na Glavn trg. Zaviu sm na en ferklc u ena pa u druga gustilna. Cvička scer nisa mel, ampak use vrste štajerca. Pr „Rož“ sm sreču enga trgouca iz vinam iz Lublane, pa sm ga uprašu, če bo tle kej kupu. Veste, kva je reku: de je pršou vin prdajat ne pa kupvat. „Ta je pa norc“, sm s mislu. Tu je glih tku, kukr če b šou eden meгла u Lublana ponujat, k ja maja sami zadost.

Dupadl se m pa ni tu, de sa me pousod pu nemšk naguvarjal. „Sie wünschen, Herr?“ Mende zatu, ke sm mou „halbkana“. „Ja,“ sm reku, „al na znate pu sluvensk.“ Pol sam pa razložl, de zatu pu nemšk guvareja, de ne b' puzabil. „Buh ve, kva še pride“, je eden uzdihtu!

Zvečer sm šou u „kufehause“ pugledat. Tle mate ceu ta mal Pariz! Pousod same nage babe plešeja. U Lublan se tu vid sam u zaključenh družbah in u nebotičnik, pa še tu je tku od rok, de mal kdu zraun pride.

Murale morte mt tle tud bl mal; kar dva bara mate. Sm hotu mal putegnč, pa sm šou u enga. Črn kufé sm naroču, pa me je kelnar kar pustran pugledu. Nč prau mu ni blo, de sm se u loža usegu. Men se je pa fržmagal, de me nisa nč vode

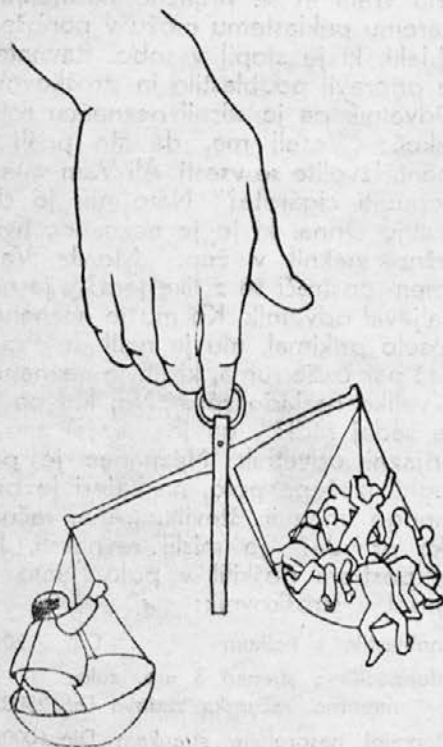
prnesel, sm pa plačou pa šou spat.

Drug dan sva šla iz enem prjatlnam mest ugledvat. Skuz park sva tud šla du treh ribnkov. „Ja“, m je reku Francl, „če b' znale use te klupi guvort, marskera fejst punca b rdeča ratala.“

Pol sm pa Franclna uprašu, če je tle tud tku navarn iz neštempliranem fajercajgam kt u Lublan. Me je pa ena taka puvedu, de sm se mogu smejat. Je reku, de se je zadnč zvečer pelu na biciklu en financar. Luč ni seveda nč imou. Pa ga je prec pulcay puhopu. „Poslušite, kulega, pučakte na mal, kuku se pa Vi pišete?“ „Zakva pa,“ ga je ta uprašu? „A na veste, de se na sme zvečer brez luč ukul vozet, pa magari, če mate uniforma! Kulk ma pa številka Vaš becikl?“ Ta mu pa ni hotu puvedat, tema je bla, pulcay pa teb nč men nč putegne iz žepa fajercayga, pa pusvet na številka. Financar ga je pa kar za roka prjeu. „Prjatu“, je reku, „Vaš fajercayg je pa brez štempla! Kuku se pa Vi pišete? A mislite, če mate uniforma, de Vam pol ni treba dat fajercayga štemplat!“ Pa sta zadeva kar lepu frtušala.

Zavila sva u mest, Francl me je hotu pukazat interesantnast Maribora. „Kaj tacga m pukaž, kar u Lublan nimama“, sm mu

Realna tehtnica?

Kakor se kazalec ziblje,
Tak usoda se nagiblje.
Vseh nas želja je edina,
Da bi zmagala — večina!

KAKO DELIMO JUGOSLAVIJO?

Beograd — pravoslavija; Zagreb — ju-
doslavija; Ljubljana — Krekmurje.

reku. Pa me je pelu na ta glavni must in začeu razlagat, de sta Maribora prauzaprau dva, edn na desn, edn pa na leu stran Drave. Prosm Vas, jest sm se pa razburu! Kukr de neb u Lublan imel tud tega! Francl o Lublanc ni prau nč vedu. Mi ja pa že šter leta regulirama, buh ve, kulk vode u še pretekli, predn bo use fertig, on je pa mislu, de je Lublana kr tku ke u en dan skp zmetana. „Nauš nč, Francl.“ sm reku, „morš pa že kej družga pukazat.“ Francl je napejnu mužgane, kam b' me pelu. Pa se je naenkat spomnu. „Kr z mana pejd, uš vidu neki, kar se u cel Europ težku vid!“

Hudila sva cela ura. Men je jezek du tal dol mahu, tolk m je blo uroče. „Ja, kam me pa ulečeš,“ sm reku? „Še mal putrp, uš prec vidu! Poglej ke dol. Tam je že pu celem svet puznan kupališče Otok. Ukul in ukul voda. Usred pa gojzd, trije umetn bazeni, gustilna, turn za skakače in tku naprej.“ „Francl,“ sm reku, „spet s ga pulomu! Mi u Lublan mama tud taka reč! Sam tku frdaman deleč ni. Čist pr rok u sred mesta je naša „Ilirija.“ Za uzadje maš Tivuli, gustiln je pa en kp ukul. Kr nazaj pejva u mest.“

Danilo Gorinšek:

Vinotoč.

Dva kola, ena deska — klop,
dve deski, štirje koli — miza,
na mizi vino — to je vinotoč,
kraj pozabljenja, da je kriza.

Godbeniki trije — na licih znoj —
na gosli, bas, harmoniko igrajo,
ko zmanjka volje jim, je jezik suh —
zagnjavi radio ubogo rajo.

Pečenka z doma, liter vmes,
ples, smeh deklet in vmes berači,
nedelja — bera kot nikdar! —
kdor nič ne dela, tu prosjači!

In ko mrakovi nad zemljò
kopreno spuščajo temotno,
tedaj naš štajerc v glavò
v nogè in grlo gre zlohotno.

In glave mislijo težko,
komarji v njih so in obadi,
v noge se svinec je zaril,
kdor pevec ni, se koj navadi.

Povsod je smeh, dovtip sumljiv,
poljubljanje, kričanje in cmokanje.
Še liter, štefan vina brž,
da se zalije novo znanje.

Navdušeni trijè možjè
pri vinu so postali nacijonalisti,
rešujejo naš mili rod,
vsem mlačnežem pretipajo obisti.

Še luno sram je, za oblak
se skrije in si misli svoje,
po vinotoču pa naprej
kriči vse, pleše, tuli, poje.

Domov gredè zaviješ vstran,
če si pošteno se zaljubil,
a v jarku pričakuje dan,
kdor ravnotežje je izgubil.

A drugi dan je aspirin
potreben, da brž v tir pomaga,
obkladek mrzel se tedaj
na glavo in na listnico polaga.

Nato solidnost je doma,
nihče dinarja ne izdaja
— saj skoro spet nedelja bo,
ko treba bo začeti — s kraja...

Ne postaneš Antikrist, če kupuješ „Toti list“!

Francl je biu jez. En čas me je debel gledu, pol je pa reku: „Ke prideva u mest, te um pa neki reku. Cela pot sva moučala, jest sm se putiu in trpou. Na Glauem trg sm ga pa uprašu, kva m ima za puvedat. „Veš“, je reku, „zdej uš pa neki slišu. Neki pa nimate Vi u Lublan, kar mi u Maribor gvišn mama. Enga tacga norca, kt sm jest, boš pn Vas zastojn ukul iskou. Ceu dan se pudim iz taba, de b te u-stregu, ti pa guvariš, kukar kašn globetroter, Še neki te um puvedu, pol te pa samga pustim.“

Enkrat je pršou u Benetke en trapast Amerikanc, pa je najeu vudnika, de b mu razkazu u Benetkah zanimivost, k se jh u Amerik na da videt.

Pa mu je pukazu Must uzdihljaju in razlagu, kuku sa au starih časeh s tega mostu na smrt ubsojene dol metal. „Tu mame mi tud, je reku Amerikanc.“ Pukazu mu je ceste, pu kereh se prtaka murje in vozja gundole. „Če je puplava“, je reku Amerikanc, „pr nas tu še čist drgač zgleda.“ Vudnik glih tku kt jest že ni več vedu, kva b mu pukazu. Pa se je spomu. „Vidte“, je reku, „tle je pa cerku svetga Marka. Take stare in interesantne cerkve nima cela

Amerika.“ „Pejte, pejte,“ je Amerikanc jamru. „Tu vidte pr nas u usak vas.“ „Ja“, se je trudu vudnik, „ampak ke gor puglejte čist na vrh turna. A vidte? Tu sa ta prave roke ud svetga Marka. Ke je umru, so jeh balzamaral, prekrižal, pa ke gor na zvunik pustaul.“ „Poslušte, mož“, je gudrnou Amerikanc, tu mame mi tud!“ Vudnik se je pa razjezu: „Hudiča, uste Vi men prau. Še nkul nism slišu de b mou glih svet Marko dva para rok.“

Pred kino-blagajno se drenja kopica ljudi. Gospodična, že nekako v letih, bi hotela biti na vsak način takoj pri okencu. „Opostite,“ pravi mlademu gospodu, ki je stal pred njo, „jaz sem prišla prej!“ „Ja,“ se odreže ta, „na svet že, ampak ne semkaj!“

Pesnik: (obupan) Toliko verzov, pa nikjer nobenega založnika!

Prijatelj: Lahko za to! Vsaka lekarna ti jih odkupi z veseljem.

Pesnik: Lekarna ???

Prijatelj: Seveda, kot odvajalno sredstvo. Pol pesmi zjutraj na tešče in uspeh je zasiguran!

Mariborski epigrami.

Dr. Stachel:

„Lópovščine“ si napisal,
Dal v teatru jih igrat.
Pa čemu reklama taka?
Vsak ve, da si advokat.

Palico v roki, na hrbtu marelo —
Mož ti obleze okolico celo.
Roženkranc moli, v čast poje Marije,
Peneze nesejo mu komisije.

Adam in Eva sta v raju grešila,
Ker sta zabranjeno jabolko vžila.
Ko bi oba Mariborčana bila,
Greh tako strašen samo bi storila,
Če v paradiz bi postavil Gospod
Rujnega vinca zabranjeni sod.

OTONU ŽUPANČIČU.

Ker človek in pesnik si prvega reda,
Dobil si le tretjega orden razreda.
Če človek le tretjega reda bi bil,
Razreda bi prvega orden dobil.

Še bo denarja!**Iz postne pridige
o. Zlatousta Čenče**

Preljubi kristjani! Človek bi skoraj ne verjel, kako pokvarjen je današnji svet. Ne samo odrasli, temveč celo novorejnčki, ki ne znajo niti hoditi in govoriti, se ne brigajo več za božje in človeške postave. Po noči se vlačijo z ničvrednimi ženskami po umazanih in smrdljivih beznicah, kjer pijančujejo, kvartajo, preklinjajo in

**Plavolasi
Zdenko.**

Poslušajte tragedijo grenko:
Nekje živi mladenič Zdenko.
Orjaški in junaški stas,
Na glavi kodrast, plavolas.
Tako je zgledal bog Apolo.
Za ženski spol je Zdenko vnet.
On pleše tango, foxtrott, kolo
In ljubljenec je vseh deklet.

O mariborski otok fletni,
Ti dravski paradiz poletni.
Ko vroče solnce požari,
Na otok Zdenko pohiti.
Tam zbirališče in igrišče
Je mladih fantov in deklin,
Na prostem tam je kopaljšče,
Bazeni tri in trambolin.

In Zdenko frajlicam hofira,
V kopalnih hlačkah paradira
Za Zdenkota strašansko vnet
Je mariborski ženski svet.
Devojke srečne šepetajo:
„Kako je herzig! Schau ihn an!“
Neznansko rade ga imajo:
„Moj tip je on! Ein schöner Mann!“

Je Zdenko s trambolina skočil,
V bazen štrbunknil in se zmočil.
Iz vode glavo on moli,
Na njej nobenih las več ni.
Lasulja na valovih plava,
Za njo zdaj ruvajo se vsi,
Nastane bitka in zmešnjava,
Lasulja v kose se zgubi.

Devojke strašno zakričijo
In razočarane zbežijo.
Pri njih postal takorekoč
Je Zdenko čisto nemogoč.
Nobena punčka ne pogleda
Razkrinkanega Zdenkota.
In tega plešastega deda,
Odslej nobena ne pozna.

zapravljajo težko zaslužen denar. Najtežji greh pa je nečistost. Tatvino, rop, umor, uboj, krivo prisego — vse stori lahko en sam človek. Prešestvovanje pa je tako težak greh, da morata biti zraven dva. Spokorite se, kristjani! Kajti bridka smrt pride hitro in neopaženo kakor rjoveč lev, ki išče, kogga bi požrl. Že marsikdo se je vlegel zvečer zdrav in vesel v posteljo. Ko pa je zjutraj vstal, je videl, da je mrtev.

Naša Valija.

Nad opereto, dramo si kraljeval
doslej.
A v duhu časa letos si krenil že
naprej.
Si granice razširil in dal nam
sladkih ur:
Po mesecih se sedmih rodil je
„Trubadur.“

VESEU KOROŠC.

Mau čes izaro —
Zmeri lušno bo,
En par taužent din —
Mesec sak... cin-cin.
Sm senator zdej,
Juhéj — juhé!!
Hóladrija-dro
Halí — haló!

Čas sem biu sodnik
No župan velik.
Pol pa advokat
Marou sm postat.
Sm senator zdej,
Juhéj — juhé!!
Hóladrija-dro
Halí — haló!

**Vsaki štirinajst dni
nova številka
„Totega lista“!**

Nova športna trgovina

otvorjena!

OLYMPIA

FRANCL ČOP

Maribor

Palača banovinske hranilnice

MODNI SALON ZA GOSPODE

N O B L E S S E

M A R I B O R

LASTNIK: IVAN GOMBOC

PRIPOROČAM SE ZA NADALJNJO NAKLONJENOST

VELIKA IZBIRA!

NIZKE CENE!

IVAN KRAVOS, Maribor

ALEKSANDROVA CESTA 13

TELEFON. št. 22-07

Posečajte

Automatični BUFFET

v Mariboru, palača Banovinske hranilnice